

Rab Bizi Gözetliyor

Ben Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne ilk geldiğim zaman bana her şey yeniydi. Hristiyanlık konusunda neredeyse hiçbir tecrübem yoktu. Arkadaşlarımdan bazıları kendilerini Hristiyan olarak tanıttılar ama hayatlarında pek din sayılacak bir şey yoktu. Babam annem ateist, yani tanrısız olduğu için Hristiyanlık evimizde öğretilmiyordu.

Ancak Tanrı beni kendisine çekiyordu. 26 yaşındayken Kutsal Yazılar'ı okumaya başladım. Ateist olarak büyümüştüm, şimdi Tanrı'nın olup olmadığını öğrenmek istiyordum. "Ama nasıl bu işi yapabilirim" diye düşündüm? Bir yöntem kullandım: Tanrı varsa, Kutsal Kitap'ta yazılan şeyleri yapayım ve ne olduğunu değerlendireyim. Çok konuda konuşabilirim bugün ancak paradan bahsetmek istiyorum.

Galiba ondalık ve sunu konusunda ilk duyduğum vaazı kiliseye geldikten birkaç ay sonra duydum. Henüz vaftiz olmamıştım. Vaaz içinde şu ünlü ayet vardı:

Malaki 3:10 "Tapınağında yiyecek bulunması için bütün ondalıklarınızı ambara getirin. Beni bununla sınavın" diyor Her Şeye Egemen RAB. "Göreceksiniz ki, göklerin kapaklarını size açacağım, üzerinize dolup taşan bereket yağdıracağım."

Rabb'in kendisi beni O'nu sınamama davet ediyordu. Hayret! Tamam. Bir bakalım. O zamanda ben büyük bir müteahhit şirketinde proje mühendisi olarak çalışıyordum. Bekârdım. Aile desteği söz konusu değildi. O yüzden kendim için dikkatli bir şekilde bütçe tutuyordum. Ev kirası şu kadar. Araba taksitler bu kadar. Yemek, elektrik, su, sigorta, emeklilik ve tasarruf, eğlence için bile her konuda bütçem vardı ve ona göre tuttum. Eğlence bütçem bittiyse, arkadaşlarım beni bilardo salonunua davet edince ya başka bir bütçe kategorisinden, mesela yemek katagorisinden para kesmeden gitmezdim. "Param yok" derdim.

Bütçem doluydu. Nasıl ondalık verebilirim ki? Rakam da çok büyük geldi aklıma. Aylık \$225! Nereden bu parayı bulabilirim? Bütçeme baktım. Kira şart. Araba taksidi şart. Sigorta şart. Yemek, elektrik, su, şart. Eğlence bütçem \$80'dı. \$225 karşısında yetmezdi. Başka ne vardı? Baktım, emeklilik ve tasarruf. \$200'ı bunun için ayırıyordum. Bunu kesmek istemedim çünkü insanların işlerini kaybettikleri zaman çaresiz kaldıklarını çok gördüm. Böyle bir durumda olmak istemezdim. Bununla birlikte de emeklilik kendiliğinden ortaya çıkmaz. Ne kadar erken emeklilik için yatırım yapmaya başlarsanız o kadar iyi olacak. Ne yapalım?

Aslında bilardo salonuna gitmezsem, daha iyi olacaktı çünkü Hristiyanlık açısından uygun değildir. Bira, yüksek sesli müzik, duvarda ahlak dışı resimler vardı. Tamam, oraya gitmeyeyim. Sinema da öyle. Ne izleyeceğim sinemada? Şiddet, seks, küfürden başka bir şey değil. Ruhsal bir hayat için uygun değil. Bir de paramla bu gibi şeyleri yayan Hollywood'u destekliyordum.

Tamam şimdi \$80'lık eğlence parasını ondalık vermeye karar verdim. Ondan sonra emeklilik parasından kesip, onu da verdim.

Öyle gitti, pek bir eksiklik hissetmedim. Bu arada vaftiz oldum. Yıllık maaş artış zamanı geldiği zaman iyi bir rakam için pazarlık yaptım ama artış tam bir aylık \$225'lik ondalık parasını hiç de kapatmadı. Bir de ondalık rakamı yükseldi.

Sonraki sonbaharda ADRA'dan bir bağış çağrısı geldi. ADRA, Yedinci Gün Adventist Kilisesi için geliştirme ve afet yardımlaşması teşkilatıdır. Ben kayda değer bir rakam vermek istedim ama gelirim sabitti. Nasıl iyi bir para verebilirim? Hedefim \$1000'dü. Şöyle dua ettim: "Ya Rab, bana bir yan işi versen, tüm parayı ADRA'ya vereceğim." Kimseye bu duayı anlatmadım ancak işyerimde bir bayan ve kocası evlerinin içinin boya yapılması için boyacı arıyordu. "Ben yaparım" dedim. Pazar günleri ve hafta içi mesaiden sonra boya yapıyordum. O işten başka bir iş çıktı. Ve bir başkası. Sonunda o \$1000'ı verebilirdim. Parayı

verdikten sonra, boya teklifleri bitti. Rab'den ders alıyordum. Bir başkasına para vermek için, yani iyilik için Rab iş sağlıyordu.

Para açısından büyük bir fark yaşamadım. Ondalık sistemi, Allah'ın piyango sistemi değildir. Ondalık vereceksin ondan sonra sana ikramiye çıkıp zengin olacaksın. Öyle bir şey yoktu.

Çalıştığım inşaat projesi bittiği zaman başka şehre gitmem gerekecekti. Çalıştığım şirket gökdelenler yapardı. Taşınma zamanı yaklaşıyordu. Fakat kilise ailesini sevdim ve oradan ayrılmak istemedim. Bunun yanı sıra inşaatta kirli işler de vardı. Etik dışı olaylar vardı ve bu kara para işinde olmak istemedim. Bu sırada kilise üyesi bana kendi şirketimi açmamı tavsiye etti. Konuştuk ve ben küçük bir yağmur oluk şirketi açtım. Biriktirdiğim param vardı ve böyle başladım. Kendi şirketim olduğu için Şabat günü çalışması ve kara para işleri söz konusu olmazdı.

Tam o zamanda Amerika'nın ekonomisi düştü ve büyük bir durgunluk yaşandı. Bir iş bulduğum zaman her şey iyi geçiyordu. Örneğin bir günde iki ev yapabiliirdim. Böylelikle senelik \$50,000 kazanabiliirdim. Ancak günde iki iş bulamadım. Ancak haftada iki iş bulabiliirdim. O zamanlarda telefonlar rehberlerinde sarı ilanlar vardı. Reklam satın aldım, aylık \$680 taksit veriyordum. Ama iş yoktu. Biriktirdiğim para azalıp gitti. Yakında kiramı ödeyemedim. Televizyonumu, müzik setimi, sonunda da koltuk takımını sattım. Artık kendi evimde kalamadım, bir kilise üyesinden oda tutmaya başladım. Bütün bu zamanlar ondallığımı veriyordum.

Bir Şabat günü kiliseye gittim. Ondalık çağrısı yapan arkadaşım vardı. "Siz Allah'tan çok veremezsiniz" dedi. İlk aklıma gelen şey şöyleydi "Ben yapıyorum. Ondalık veriyorum ancak her geçen gün fakirleşiyorum. Biriktirdiğim para gitti. Mobilyam gitti. Evim gitti." Arkadaşımın sonraki sözleri şunlardı: "Siz Allah'tan çok veremezsiniz çünkü zaten O size Oğlunu verdi." Utandım. Tabii ki doğru söylüyordu. Allah bana sonsuz yaşam veriyor ben ise O'na ne veriyorum? Karşısında ondallığım saçmalık rakamıdır.

Kışın ortasında iş yoktu. Telefon çalmadı. İş olsun iş olmasın fark etmez \$680'lık reklam taksidini ödemem gerekiyordu. Kiliseden bir çağrı geldi. Bekâr hizmetleri Meksika'ya gidip kilise binasını yapacaklardı. Katılmak isteyenler bir miktar para toplayıp bağışlayacaklardı. Kendi uçak biletimizi satın alacaktık ve oraya gidip iki hafta inşaat yapacaktık. Böyle bir şey yapmak istedim. Ama param yoktu. Dua ettim. Bir kaç kişiyle konuştum ve onlardan para topladım. Ancak yetmedi. Oraya gidip bu projeye katılmak için daha para gerekiyordu.

Birden bire, kışın ortasında telefon çalmaya başladı. İki hafta boyunca günüm doluydu. İyi bir iş. Çok çalıştım. Yeterli para kazandım Meksika'ya gittim ve projeye katıldım. Sonra eve döndüm. Telefon çalmadı. İş yoktu.

Rab istediği zaman işimi başarılı kılabilirdi. Bunu bana gösterdi. Kışın ortasında iş sağladı. Ama düzenli yapmıyordu. Neden? Ondallığımı veriyordum. İstedğim bereket Rab'den gelmiyordu. Yani işim başarılı değildi. Ancak Meksika'ya gitmek bir bereket değil miydi? Evet. Fakat başarılı bir iş istedim.

Yaz geldi ve Temmuz ayında işler açıldı. Hesaplıyordum, o ay aşağı yukarı \$10,000 kazandım. "Ah" dedim, "Köşeyi döndüm. Artık para kazanmaya başlayacağım." Bir akşam eve giderken bir bayan kırmızıda geçip kamyonetime çarptı. Herşey mahvoldu. Tamir söz konusu değildi. Bitti. İşim de bitti. Kamyonet işim için şarttı. Başka bir kamyonet ödünç aldım kullanmaya çalıştım ama merdiven taşıyıcısı yoktu. Yetmedi. İkinci kamyonet satın aldım, donattım. Ancak çok kötü bir kamyonet olmuştu. Hep tamircideydi. İş varken yapamadım, kamyonetim yoktu ki. Bir ay içinde bütün \$10,000 gitti. Ondallığımı vefalı bir şekilde veriyordum. Ancak her şey ters gidiyordu.

Ondalık bir piyango sistemi değildir.

Çok mutsuzdum. Oluk işi çıkmıyordu, ben de olukları temizliyordum. Para yoktu bu işte. İsa bu dünyaya tekrar gelmek üzereydi ve ben haftada 70 saat çalışıyordum ve gitgide daha fakir oluyordum. Bu tablo yanlış! “Ne yapıyorum burada?” diye düşündüm. Para açısından ne ondalık ne de sunu vererek iyi bir destek olamadım. Kilise ihtiyarı olarak dua toplantısına gitmek çok zor ya da imkânsızdı. Kilise üyelerini ziyaret edemedim. Yazık! Çok mutsuzdum.

Bir Şabat günü bir adam kiliseye geldi. Konuşma gruplarımızda liderlik yapıyordum. Programdan sonra bana yaklaştı. “Ne iş yapıyorsunuz?” diye sordu. Anlattım. “Seyyar kitapçı olmayı düşündünüz mü hiç?” “Hayır” dedim. “Gel benimle bir akşam, bakabilirsiniz.”

Kapıdan kapıya gidip Kutsal Kitaplar’ı ve dinimizle ilgili kitapları satmaya çalıştık. İnşaattan farklı bir işti. Ama, olabilir mi Rab işimi değiştireyim diye işimi bereketlemiyordu? Anlamadım.

O kitap işlerine girdim ve ilk ay fena değildi. En azından ben ruhsal bir şey yapıyordum. Zamanım boşuna gitmiyordu. Fakat sonraki ay çok kötü geçti. Üçüncü ay da aynı. Böyle devam etti. Çok kötü bir satıcıydım ama elimden gelini yapıyordum.

Meslektaşlarım bana ters ters bakıyordu sanki tembellik yüzünden başarılı olamıyordum. Tekrar çok mutsuzdum.

Bekâr hizmetleri bir program hazırlamıştı. Bir hafta sonu, katılanlar bir devlet parkına gidecekti. Orada baraj ve göl vardı, yani su sporları vardı. Ata binme ve başka eğlenceler olacaktı. Tabii ki Şabat günü özel spikerler olacaktı. Katılmak istedim ve gittim.

Şabat günü, sunu torbasını dolaştırdılar. Bana gelince, cüzdanımı açtım, içinde \$3 vardı. O kadar. Bankada belki \$45 vardı. O kadar. Bütün servetim. \$3’ımı verdim. Yanımda, Todd adına bir adam vardı. Sonra Todd benimle konuştu, nasılsın, ne iş yapıyorsun, nasıl gidiyor? Anlattım.

Hafta sonu sona erdi eve gittim ve pazartesi günü ilk olarak benzin istasyonuna gitmem lazımdı. Düşünüyordum: “Cüzdanımda hiç param yok. Kartımı kullanarak depomu doldurabilirim. Ancak biraz para hesabımda kalması gerekiyor. Ne yapayım? Nasıl yiyeceğim bugün?”

Amerika’da deponuzu kendiniz dolduruyorsunuz. Yaptıktan sonra markete ödemek için gittim. Kartımı çıkarmak için cüzdanımı açtım. Bir kağıt vardı cüzdanımda. Bu nedir? Ne olabilirki? Ben bütün paramı verdim kilisede. Kağıdı çıkardım. Bir çekmiş! Todd, sormadan \$50’lık bir çek yazdı ve ben uyurken cüzdanıma koymuş. O gün birşeyler yiyebilecektim.

Bir perşembe günü satışlarım yoktu. Saat geç oluyordu ve Atlanta’da sonraki gün, yani cuma günü, öğleden sonra kimse evde yoktu. Cuma akşamı Şabat başlıyordu. Satış olmaz. Param yoktu. Benzin param bile yoktu. Kilise’ye gidemeyecektim bile! Ne yiyecektim? Yazık!

Perşembe saat 21’de son fırsatım vardı. Çok geçti ama bir deneyeyim dedim. Kapıyı çaldım biri kapıya geldi. Ancak çok karanlıktı. Işık yoktu. Evden çok kötü bir koku geliyordu. Yanık kokusu. Kapıya gelen bir Meksika’lıydı. Postaladığı kartı gösterdim ona. “Evimiz yandı” dedi. “Neredeyse her şeyimizi kaybettik. Bu arkadaşımın evi.” Girişte yığın yığın, yanık kokulu elbiselerle dolu plastik torbalar vardı. Onlar için çok üzüldüm. Bir kaç şey söyledikten sonra arabama gittim. Orada oturdum. Bir yere gitmedim. Enerjim bitti. Tabii ki onlar bir şey satamadılar. Ama ben ne yapacağım?

“Param yok. En azından oda tuttuğum çift beni kiliseye götürür çünkü benzinim yok. Biraz yulaftan başka yemeğim yok. Ama başka ne yapabilirim ki. Elimden geleni yaptım. Ancak olmadı! Olmadı!”

Böyle düşünürken karanlıkta bir tak sesi geldi cama. Camı açtım, Meksika’lı adamdı. “Kutsal Kitap’ınız var mı?” “Evet” dedim. “Bakabilir miyim?” dedi. Sadece büyük bir aile Kutsal Kitab’ım vardı. Ama pahalıydı.

“Ne kadar?” “\$35.” “Bu kitap ne?” diye sordu adam. “Sevgi Öğretmeni” dedim. “Ne kadar?” “\$5.” “Bu kitap ne?” “Ev için Kutsal Kitap Okumaları.” “Ne kadar?” “O da \$5.” Bir kitap daha sordu.

“Hepsini alacağım” dedi.

Bana \$50 verdi ve kitapları aldı. Ben şok oldum. Benzin aldım, biraz yemek. Şabat günü kiliseye gittim ve her zaman ki gibi ondalığımı verdim. Para bitti. Pazartesi günü bu döngü devam etti.

Sonra üniversiteye döndüm. Melek Amerika’ya iki bavul ve bir kızla geldi. Bütün eşyalarımı kamyonetimin arkasına koyabildim. Evlendikten sonra birinin bodrumunda kaldık. Tek yatak vardı onu da kızımıza verdik. Biz koltuk minderleri serdik yere ve böylece uyuduk. 1.5 sene boyunca her gün fasulye ve pirinç yedik. Her gün. Daha hikâye anlatabilirim. Ancak İsa’nın öğrencilerine söylediği gibi şöyle söyleyeyim:

Luke 22:35 Sonra İsa onlara, “Ben sizi kesesiz, torbasız ve çarüksüz gönderdiğim zaman, herhangi bir eksikliğiniz oldu mu?” diye sordu.

“Hiçbir eksikliğimiz olmadı” dediler.

Rab sizi gözetliyor.